

РЕШЕНИЕ

№ 3482

гр. София, 30.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 15.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **1458** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по чл.145 и сл. от АПК, във вр.чл.172, ал.5 от ЗДвП и е образувано по жалба на Д. М. М. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 23-4332-000122 от 09.01.2023 г. на П.. Инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ [населено място], оправомощен със заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР, с която на основание чл.171, т.2а от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца чрез отнемане на 2 броя табели с рег. [рег.номер на МПС] и СРМПС №011280934. В жалбата се излагат съображения, че заповедта е незаконосъобразна и неправилна. Релевират се доводи, че касаторката не е извършила вмененото ѝ нарушение, тъй като не е предоставяла колата си за управление на М. С., който е нейн внук. Посочва, че е с ТЕЛК, а в момента е и с онкологично заболяване и ѝ се налага да пътува до С. за химиотерапия. Моли, да се отмени обжалвания акт и се иска присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

В с.з., жалбоподателката чрез своя процесуален представител – адв. К. Я. - САК поддържа така подадената жалба. Излага допълнителни доводи за незаконосъобразност на заповедта, като се позовава и на представените в съдебно заседание писмени документи, а именно, че лицето живее в Швейцария и осигурителната му карта е до 2029 г. В тази връзка се твърди, че лицето има чуждо свидетелство за правоуправление, поради което не е правоспособен водач.

Ответникът по жалбата не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Жалбата е подадена в срок, от легитимирано лице, срещу годен за обжалване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е и основателна по следните съображения:

Със заповед № 23-4332-000122 от 09.01.2023 г., П. Инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ [населено място], оправомощен със заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР е наложил на жалбоподателя Д. М. М. от [населено място] принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. Като правно основание за издаване на заповедта е посочена разпоредбата на чл.171, т.2а, б. А от ЗДвП. В мотивите към заповедта е посочено, че на 19.12.2022 г. около 21,50 часа в [населено място], по [улица]срещу блок 313 с посока на движение от [улица]към [улица], М. В. С., управлява лек автомобил „Пежо 308 1.6 X.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Д. М., като е установено, че водачът управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в РБългария – чл.162, ал.1 от ЗДвП. Заповедта за прилагане на ПАМ е връчена срещу подпис на жалбоподателя на 09.01.2023 г. видно от приложената разписка на л.25 от делото.

По делото като доказателства са приети Експертно решение №5082/01.11.2004 г.; епикриза; карта на пациента; справка за нарушител; справка от КАТ за собственост на автомобила и др.. Представена е Справка за пътуване на лице – български гражданин от която е видно, че няма данни за периода 01.01.2022 г. – 10.01.2023 г. М. В. С. да е пътувал. По делото като доказателства са приети осигурителна карта и доказателства от които е видно, че лицето живее в Швейцария до 2029 година.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът намира от правно страна следното :

Обжалваната заповед е издадена от компетентно длъжностно лице по смисъла на чл.172, ал.1 от ЗДвП в кръга на предоставените му правомощия, в законоустановената писмена форма и при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана от фактическа страна с описаните в АУАН фактически обстоятелства. Изрично са цитирани и приложимите законови разпоредби, регламентиращи условията за налагане на ПАМ – чл.171, т.2а от ЗДвП.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл. 23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка е издадена на основание чл. 171, т.2а, б. "а" от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна

административна мярка "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година. Наложена на жалбоподателя принудителна административна мярка е в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП – на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправомерно водач.

Не е спорно по делото, че на процесната дата 19.12.2022 г. автомобилът, собственост на жалбоподателката е управляван от нейният внук М. В. С.. Спорът е дали същият е бил правоспособен водач или не. В самата заповед, изрично е записано, че водача управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство, без да е подменено след пребиваване повече от три месеца в РБългария. Посочена е и разпоредбата на чл.162, ал.1 от ЗДвП. Според същата, българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

Вярно е, че чл.162, ал.1 от ЗДвП съдържа ограничение само за водачите - български граждани, които могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария само в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. В случая, жалбоподателят безспорно е български гражданин. Но чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, в който няма изрично препращане към чл.162, ал.1 от ЗДвП, съдържа няколко различни хипотези, като административният орган не е конкретизирал коя от тях е приел за осъществена, при констатирано нарушение на чл.162, ал.1 от ЗДвП.

Не става ясно за съда, нарушението на чл.162, ал.1 от ЗДвП дали се приравнява според органа наложил мярката, на управление от неправомерно водач, или при липса на свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада превозното средство. Останалите хипотези - лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, при наличните по делото данни могат да се смятат за изключени, но липсата на свидетелство за управление и правоспособността да се управлява МПС са различни случаи и следва да се разграничават, особено в настоящия казус, при който е установено безспорно, че С. е притежавал напълно валидно чуждестранно свидетелство /изрично посочено в заповедта/. Тъй като липсва пълно фактическо описание и прецизна правна квалификация (по кое предложение на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП се налага мярката), то правото на защита на адресата ѝ е било нарушено, а за съда е невъзможно да провери, дали материалният закон е правилно приложен.

Извън горното за съда не става ясно, как е установено, че лицето пребивава в

България повече от три месеца. Няма никакви данни нито по административната преписка, нито се представят такива пред съда, кога точно водача е влязъл в България и дали към датата на вмененото нарушение 19.12.2022 г. са изтекли тези три месеца. От представената от ответника Справка за пътуване на лице – български гражданин се установява, че същият нито е влизал, нито е излизал в период на една година. От представената обаче от оспорващата осигурителна карта, се установява, че М. В. С. живее в Швейцария и до 31.08.2029 г. му важи осигурителната карта.

Тези обстоятелства не са съобразени от органа, издал заповедта за прилагане на ПАМ. Ограничителното тълкуване на нормите, установяващи ПАМ е обусловено от превантивния им характер, от тяхната цел и предпоставките за прилагането им, а именно с цел за преустановяване на осъществено административно нарушение, което следва да бъде преустановено, както и предотвратяване настъпването на вредни последици, извършването на същото или друго нарушение, съответно престъпление, или с цел реализиране отговорността на нарушителите. Мярката по чл. 171 т. 2 а, б. "а" от ЗДвП има за последица "отнемане" на средството за извършване на нарушенията, защото макар ППС-во да остава под властта на неговия собственик, прекратяване на регистрацията, посредством сваляне на регистрационните му табели, препятства възможността за движението му по пътищата. Съдът, в настоящия съдебен състав счита, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е издадена при допуснато нарушение на принципа на съразмерност, заложен в чл. 6, ал. 1 АПК, според който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

Предвид гореизложеното, съдът счита, че така наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП за нарушение на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП си поставя цели, противоречащи на законоустановените цели на административната принуда.

В обобщение на изложеното съдът намира, че обжалваната заповед за прилагане на ПАМ е издадена в противоречие с приложимия материален закон и несъблюдаване целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателката следва да се присъдят сторените по делото съдебно-деловодни разноски в размер на 10 лева, заплатена ДТ и 600 лева, заплатено адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, трети състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. М. М. от [населено място], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000122 от 09.01.2023 г. на П.. Инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ [населено място].

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи [населено място] да заплати на Д. М. М. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.2, сумата от 610, 00 (шестотин и десет) лева разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

